

TROBADA DE LA VICARIA DEL LLOBREGAT
Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Lloc: Parròquia Sant Miquel de Molins de Rei

Diumenge, 16 de juny 2013, 6 de la tarda

CELEBRACIÓ DE L'EUCARISTIA en l'Any de la Fe
presidida pel Sr. Bisbe Agustí Cortés

Arxiprestats:

- Bruguers
- Montserrat
- Sant Boi de Llobregat
- Sant Feliu de Llobregat
- Sant Vicenç dels Horts

Participem-hi!

"Els dons són diversos, però l'Esperit és un de sol"
(1Co 12, 4)

Trobada de la Vicaria del Llobregat en l'Any de la Fe

El 16 de juny, a les 18 h, a la parròquia de Sant Miquel, de Molins de Rei. En el marc de l'Any de la Fe que estem vivint i seguint la proposta de realitzar en aquest trimestre una trobada com a vicaria per aprofundir la fe en l'Esperit Sant, s'aplegaran fidels de les comunitats cristianes dels cinc arxiprestats en una celebració eucarística, presidida pel bisbe Agustí. El lema de la trobada serà la cita de sant Pau: «Els dons són diversos però l'Esperit és un de sol» (1Co 12,4).

GLOSSA

Colònies i campaments, llavor de futur

Quan, arribat el mes de juny, parles amb responsables de centres d'esplai o agrupaments escoltes de moviments d'Església —i amb els seus monitors o caps—, no és gens estrany que la conversa derivi cap als campaments i les colònies d'estiu que s'apropen i cap als neguits i treballs que en comporta la preparació. Són unes activitats educatives consolidades, que ofereixen un servei que abraça les necessitats educatives en el lleure d'infants, adolescents i joves i que complementen la formació que els nois i les noies reben a la família, a l'escola, a la parròquia i al moviment. Aquesta consolidació ha d'anar lligada a un sentit de responsabilitat per a tots els qui, d'una manera o una altra, hi estan involucrats, per tal que aquest patrimoni no sigui només una herència molt valuosa, sinó una veritable llavor de futur social i eclesial.

Caldria que tots els que hi treballen aprofundissin, cada cop més, en el seu compromís educatiu. Vetllar per alguna cosa més que fer unes activitats. Sense activitat no hi ha educació, però l'activisme tampoc no educa. De la mateixa manera que cal animació, l'animació és totalment estèril sense un projecte global. Això significa, doncs, que no s'ha de renunciar mai a cercar una formació global de la persona, en totes les seves dimensions. En altres paraules, cal actuar sempre

amb fidelitat a uns objectius que han de ser fills d'unes opcions assumides interiorment i no només afirmades intel·lectualment, perquè això és el que defineix una tasca personal i el tarannà d'un grup i d'un moviment: estructurar un projecte educatiu amb identitat.

Ara bé, només és possible la identitat educativa d'una institució si els que s'hi mouen fan del seu projecte un estil de vida. Un educador veritable no fa d'educador, és educador. Cal renovar diàriament el compromís educatiu que significa ser monitor i, més en concret, d'una entitat d'Església. Només així s'entén que no n'hi ha prou amb l'especialització tècnica, sinó que s'ha d'acceptar íntimament la disposició a fer de la pròpia presència educativa un mestratge: acompanyar la vida d'infants i adolescents tot transmetent les conviccions bàsiques i ensenyant a valorar i actuar amb autonomia personal. Mestratge, en definitiva, que no és possible sense un equilibri personal fruit de l'arrelament en l'Evangelí, en el dir i fer de Jesús i en el testimoni personal. Jesús, model de persona, bon monitor i monitor bo, alegre, motivador, pacient, didàctic... que treballa en equip, que sempre hi és a totes i fins al final. «Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat» (1Jn 3, 18).

Enric Puig i Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules de fe: Raïssa i Jacques Maritain - Léon Bloy (2)

On és Déu, on és l'ésser humà, són dues preguntes que constitueixen dues cares d'una única qüestió fonamental: quina és la veritat de la vida? De vegades aquesta qüestió sobrevé amb la violència d'un bufetada a la cara, un cop s'ha constatat un fet que signifiqui inhumanitat, degradació, injustícia, sofriment, crisi de l'ésser humà. Però, en realitat, tots ens l'hem de plantejar avui, per arribar a creure o per tenir una fe lúcida, capaç de respondre a les interpel·lacions de la descreença. L'experiència de Raïssa i Jacques Maritain ens diu que és un bon camí arribar a sentir el límit de la humanitat, què és el que «dóna de si l'ésser humà».

Raïssa és una jove que es veu com a estudiant solitària enmig de la Universitat de la Sorbona. La seva solitud no és deguda solament a la seva falta de comunicació amb els seus companys, sinó també al fet que els seus professors de ciències i l'ensenyament que rep, contra el que ella esperava, no donen resposta a les seves grans preguntes. Així ho escriu en la seva carta «A la recerca de l'absolut»:

«Jo només busco veritablement allò de què tinc necessitat per justificar l'existència, el que sembla necessari perquè la vida no sigui una cosa absurda i cruel. Tinc necessitat de l'alegria de la intel·ligència, de la llum de la certitud, d'una regla de vida fundada en la veritat sense defecte.»

La seva trobada amb Jacques Maritain va significar per a ella una alenada d'aire fresc, una finestra oberta al món. Ell la va buscar per convidar-la a participar en una campanya de protesta per la repressió que havien sofert uns estudiants socialistes a Rússia. Va ser l'inici d'una relació decisiva per a tots dos: un camí de recerca en parella, assaonat per l'afecte i la intel·ligència, motivat per les mateixes inquietuds. «Per primera vegada podia parlar de mi mateixa», «per primera vegada vaig trobar algú en qui confiar», dirà ella. Encara que Jacques ja era llicenciat en filosofia, seguia també els estudis de ciències biològiques. El camí que van fer junts, no obstant això, va travessar moments de profunda foscor, suportada únicament gràcies a l'amor que els mantenien «vius».

En efecte, un migdia d'estiu es veuen repassant i fent balanç dels anys transcorreguts en els estudis, constatant l'escepticisme que encomanava l'ambient de la Universitat, observant la situació per la qual travessava el món i el destí de tantes persones justes i innocents... I comencen a sentir, segons les seves pròpies paraules:

«Una profunda decepció de l'ànima que sent l'engany d'haver tingut fe en la humanitat, d'haver cregut en la força triomfant de la veritat i de la justícia, de la bondat i de la pietat, de tot el que sabem que és el bé.»

Jacques sobretot conservava de vegades una certa il·lusió en el fet que valia la pena encara lluitar pels pobres. I tots dos acceptaven portar el sofriment «amb dignitat». Però el que no podien suportar era que aquest sofriment, propi i aliè, fos absurd, que tot signifiqués una comèdia buida, «un teatre de llàgrimes i de sang». Per ser viscuda, la vida necessitava una justificació.

Estaven decidits a ser conseqüents fins al final. Si seguien endavant, era perquè alguna cosa els empenyia a donar un crèdit a la vida, un crèdit cec i agosarat. Van formalitzar el seu compromís matrimonial enmig d'un silenci còmplice i eloqüent: havien assolit una comunió tal que cap dels dos no s'entenia ja sense l'altre.

El destí encara els tenia preparada una dura prova. Raïssa va estar a llindar de la mort, salvada en l'últim moment, víctima d'una infecció de gola, que li impedia respirar. Dirà que estava disposada a morir «com un ocell», en silenci, sense protestes ni remordiments. A la fi, quin valor tenia la seva existència?

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

MIQUEL RAMÓN FUENTES

Premi Bellarmino

Mn. Miquel Ramón és formador del Seminari Conciliar de Barcelona i professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL). Ha defensat la tesi doctoral, *El concepte de funció en biologia. Marc teòric i estudi d'un cas*, a la Universitat Gregoriana de Roma (PUG). Ha rebut el Premi Bellarmino, que s'atorga cada any a les dues millors tesis: una de teologia i una de la resta de facultats.

Què és el Premi Bellarmino?

El nom li ve del cardenal Roberto Bellarmino, un dels primers rectors de la PUG. La meua tesi, de filosofia, pertany al segon grup.

Què tractes a la tesi?

La tesi intenta establir algunes categories per al diàleg entre la filosofia i la biologia. Proposo un exemple de biologia molecular on, tot analitzant-lo des del punt de vista de la filosofia, ens permet veure com la biologia no es redueix exclusivament a les característiques físiques i químiques dels seus components materials, sinó que és necessari també un ordre, una estructura formal que és relativament independent de la matèria, però absolutament necessària per a la seva funcionalitat.

És possible l'entesa entre la ciència i la fe?

Sí que ho és. La fe i la ciència no es contraposen, sinó que són dues formes complementàries de mirar la realitat. Són dos mètodes diferents d'aproximar-nos al món. Passa com amb un quadre: podem limitar-nos a examinar químicament els colors de la seva superfície o bé fer una passa enrere i admirar l'obra en tota la seva esplendor. Un mètode no anul·la l'altre; al contrari, l'enriqueix.

Oscar Bardaji i Martín

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (III)

Santifica el teu nom

El que va començar per a Moisès a la vora de la bardissa ardent en el desert del Sinaí, s'acaba en la bardissa ardent de la creu. Realment, podem adreçar la paraula a Déu en el seu Fill encarnat. Ell forma part del nostre món. Ell s'ha lliurat a les nostres mans. Així, entenem què volem dir quan demanem que sigui santificat el nom de Déu. Es pot abusar del nom de Déu, i d'aquesta manera podem desfigurar la imatge de Déu. Com més ell es dona a les nostres mans, més podem eclipsar la seva llum.

Martin Buber va dir un dia que, a la vista de tots els abusos infames comesos en el nom de Déu, l'home ja hauria d'haver perdut el valor d'invocar-lo. Però ja no parlar més d'ell seria rebutjar clarament l'amor que ens ofereix. Només amb la més gran veneració, diu Buber, podríem recollir els fragments del seu nom profanat i intentar així purificar-lo. Nosaltres sols no ho podem fer, això. Només podem pregar que ell mateix no deixi que s'apagui la llum del seu nom en aquest món.

Aquesta petició és també per a nosaltres un gran examen de consciència: com tracto jo mateix el sant nom de Déu? Em presento temorós davant el misteri de la bardissa ardent, davant la seva incomprendible proximitat, encara més davant la seva presència en l'eucaristia, que realment és posar-se a les nostres mans? Vetlló per evitar que la santa companyia de Déu amb nosaltres no s'abaixi en el llot, sinó que ens alci a la seva santedat i puresa?

Joseph Ratzinger-Bened XVI

(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

«El segle XXI serà místic o no serà»

Per més que alguns dels nous fenòmens facin basarda, no s'ha de demonitzar el reencantament postmodern, ja que en conjunt posa de manifest l'anhel d'Absolut que impregna la condició humana. Malgrat els re-cels que desvetllen les noves religiositats, el cristianisme no pot desapropiar aquesta oportunitat per enriquir-se i alhora compartir la seva experiència.

Les espiritualitats alternatives el poden ajudar a adonar-se del valor de l'experiència espiritual i recuperar així el patrimoni místic conservat en la seva tradició. Cal completar la intuïció d'André Malraux, segons la qual «el segle XXI serà místic o no serà», amb la corresponent de Karl Rahner: «El cristià del segle XXI serà místic o no serà.»

El nou context facilita el camí de diàleg del cristianisme amb les altres grans tradicions religioses. Potser sigui el moment de descobrir en els altres creients no pas uns veïns incòmodes, sinó uns companys de viatge amb qui avançar junts pel camí vers l'Etern.

D'altra banda, el cristianisme no pot renunciar als avenços de la modernitat, que ha de continuar nodrint-ne el pensament. El discurs de la Il·lustració no està ni de bon tros esgotat. Fins i tot és possible que els cristians l'hagin de preservar tal com van fer amb el llegat clàssic durant l'edat mitjana.

Josep Otón

(El reencantament postmodern. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La Paraula de Déu és l'estrella polar que ens assenyala la ruta

Sortides de la crisi. Propostes per a una economia solidària». Aquest va ser el tema de l'última sessió del seminari «Societat, creença, pensament», a la Sala Pere Casaldàliga (Claret). L'enfocament va ser l'ésser humà amb una vida digna. La paràbola del Bon Samarità va il·luminar la temàtica.

Per a un jueu, qui és el proïme! És tot membre del poble de Déu (*Ex 20,16s*). Per a aquesta paràbola, tothom qui s'atansi als altres amb amor és veritable proïme, encara que sigui un estranger. El sacerdot i el levita, experts en la llei, passen de llarg. El seu cor no estava convertit al Déu de la misericòrdia. Al contrari, el qui estima, paradoxalment, és un samarità, un estranger odiat pels jueus. És veritat que ell no té els coneixements de la llei que tenen els sacerdots i els levites, però se'n compadís. Té un cor compassiu que sap expressar-se a través d'un amor eficaç. L'amor compassiu (*Lc 10,37*) davant els pobres i els pecadors és, segons Lluc, un dels trets de Déu (*Lc 1,54; 6,36*) i l'explicació que Jesús adopta davant els pobres i pecadors (*Lc 17,13; 18,38*). Aquesta misericòrdia, cal que passi damunt de qualsevol altra consideració en la vida concreta dels deixebles de Jesús. En aquest gest del samarità, l'Església de tots els temps hi reconeix un aspecte fonamental de la seva missió: la d'aixecar tots els homes i les dones caiguts pels camins de la història.

P. Ignasi Ricart

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 10. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [2Co 1,1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.
- 11. ■ Dimarts** [Ac 11,21b-26;13,1-3 / Sl 97 / Mt 5, 13-16]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858).
- 12. ■ Dimecres** (□ Tortosa) [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana.
- 13. □ Dijous** [2Co 3,15-4,1.3-6 / Sl 84 / Mt 5,20-26]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.
- 14. ■ Divendres** [2Co 4,7-15 / Sl 115 / Mt 5,27-32]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.
- 15. ■ Dissabte** [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Mt 5,33-37]. Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Bernilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.
- 16. ■ † Diumenge vinent**, XI de durant l'any [2Sa 12,7-10.13 / Sl 31 / Ga 2,16.19-21 / Lc 7,36-8,3 (o més breu: 7,36-50)]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir.

DIUMENGE X DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,17-24)

En aquells dies, el fill d'una dona, mestressa de casa, es posà malalt, i la malaltia s'agreuà tant que el noi expirà. La dona digué a Elies: «Per què et ficaves amb mi, home de Déu? Veig que has vingut a casa meua per fer presents a Déu les meves culpes i fer morir el meu fill». Ell li digué: «Dóna-me'l». Elies el prengué dels braços de la mare, el pujà a l'habitació de dalt, on ell vivia, el posà al seu llit i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu, ¿fins a la viuda que m'acull, li feu aquest mal de fer morir el seu fill?» Després s'estirà tres vegades sobre el noi i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu: feu, si us plau, que l'ànima d'aquest noi torni dintre d'ell». El Senyor escoltà el crit d'Elies: l'ànima del noi tornà dintre d'ell, i recobrà la vida. Elies el prengué, el dugué de l'habitació de dalt a la planta baixa de la casa, el donà a la seva mare i li digué: «Mira, el teu fill és viu». La dona digué a Elies: «Ara sé de cert que ets un home de Déu i que són del Senyor les paraules que anuncies.»

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor! / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics: / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mutat en joia les meves penes. / Senyor, Déu meu, us lloa- ré per sempre. R.

Resurrecció del fill de la viuda. Miniatura del Missal del cardenal Cisneros, Biblioteca Nacional (Madrid)

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 1,11-19)

Germans, vull que ho sapigieu: la Bona Nova que us vaig anunciar no ve dels homes, perquè no l'he rebuda de cap home ni l'he apresada de ningú: l'he rebuda per una revelació de Jesucrist. Ja heu sentit parlar del meu comportament en el judaisme: amb quina fúria jo perseguia l'Església de Déu i l'atropellava; sobrepassava dins el judaisme molts compatriotes de la meua edat, ja que era molt més zelós de les tradicions dels meus pares. Però Déu m'havia escollit des de les entranyes de la mare i m'havia cridat per la seva gràcia. Quan a ell, doncs, li semblà bé, em revelà el seu Fill, perquè jo l'anunciés als qui no són jueus. Tot seguit, sense haver consultat cap home de carn i sang, sense haver pujat a Jerusalem a trobar els qui ja eren apòstols abans que jo, me'n vaig anar a l'Aràbia, i d'allà vaig tornar a Damasc. Només tres anys més tard vaig pujar a Jerusalem per conèixer Quefes i vaig passar quinze dies amb ell. Dels altres apòstols no en vaig veure cap, fora de Jaume, el germà del Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 7,11-17)

En aquell temps Jesús se n'anà a un poblet anomenat Naïm. L'acompanyaven els deixebles i molta gent. Quan s'acostaven a l'entrada del poble es trobà que duïen a enterrar un mort, fill únic d'una mare viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la veié, se'n compadií i li digué: «No ploris». El Senyor s'acostà al fèretre i li posà la mà al damunt. Els qui el portaven s'aturaren, i ell digué: «Jove, aixeca't». El mort es posà assegut i començà a parlar. I el Senyor el donà a la seva mare. Tots quedaren esglaiats i glorificaven Déu. La gent deia: «Ha aparegut entre nosaltres un gran profeta». Deien també: «Déu ha visitat el seu poble». Per tot el país dels jueus i per tota la rodalia s'escampà aquesta anomenada de Jesús.

▶ Lectura del libro primero de los Reyes (1Re 17,17-24)

En aquellos días cayó enfermo el hijo de la señora de la casa. La enfermedad era tan grave que se quedó sin respiración. Entonces la mujer dijo a Elías: «¿Qué tienes tú que ver conmigo?, ¿has venido a mi casa para avivar el recuerdo de mis culpas y hacer morir a mi hijo?». Elías respondió: «Dame a tu hijo». Y tomándolo de su regazo, lo subió a la habitación donde él dormía y lo acostó en su cama. Luego invocó al Señor: «Señor, Dios mío, ¿también a esta viuda que me hospeda la vas a castigar haciendo morir a su hijo?» Después se echó tres veces sobre el niño, invocando al Señor: «Señor, Dios mío, que vuelva al niño la respiración.» El Señor escuchó la súplica de Elías: al niño le volvió la respiración y revivió. Elías tomó al niño, lo llevó al piso bajo y se lo entregó a su madre diciendo: «Mira, tu hijo está vivo.» Entonces la mujer dijo a Elías: «Ahora reconozco que eres un hombre de Dios y que la palabra del Señor en tu boca es verdadera.»

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado, / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles, suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante, / su bondad de por vida. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí, / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas; / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 1,11-19)

Os notifico hermanos que el evangelio anunciado por mí no es de origen humano; yo no lo he recibido ni aprendido de ningún hombre, sino por revelación de Jesucristo.

Habéis oído hablar de mi conducta pasada en el judaísmo: con qué saña perseguía a la Iglesia de Dios y la asolaba, y me señalaba en el judaísmo más que muchos de mi edad y de mi raza, como partidario fanático de las tradiciones de mis antepasados. Pero cuando Aquel que me escogió desde el seno de mi madre y me llamó a su gracia, se dignó revelar a su Hijo en mí, para que yo lo anunciara a los gentiles, en seguida, sin consultar con hombres, sin subir a Jerusalén a ver a los Apóstoles anteriores a mí, me fui a Arabia, y después volví a Damasco.

Más tarde, pasados tres años, subí a Jerusalén para conocer a Pedro, y me quedé quince días con él. Pero no vi a ningún otro Apóstol excepto a Santiago, el pariente del Señor.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,11-17)

En aquel tiempo, iba Jesús camino de una ciudad llamada Naïm, e iban con él sus discípulos y mucho gentío. Cuando estaba cerca de la ciudad, resultó que sacaban a enterrar a un muerto, hijo único de su madre, que era viuda; y un gentío considerable de la ciudad la acompañaba. Al verla el Señor, le dio lástima y le dijo: «No llores.» Se acercó al ataúd (los que lo llevaban se pararon) y dijo: «¡Muchacho, a ti te lo digo, levántate!» El muerto se incorporó y empezó a hablar y Jesús se lo entregó a su madre. Todos, sobrecogidos, daban gloria a Dios diciendo: «Un gran Profeta ha surgido entre nosotros. Dios ha visitado a su pueblo.» La noticia del hecho se divulgó por toda la comarca y por Judea entera.

COMENTARI

Jove, aixeca't

El relat evangèlic ens rememora la resurrecció d'un jove difunt, fill d'una vídua del poblet galileu de Naïm, a prop del Tabor.

Ja a l'Antic Testament els profetes Elies i Eliseu havien estat protagonistes de la resurrecció de joves, fills de mares desconsolades. Un d'aquests relats el llegim avui com a primera lectura i preparació de l'evangeli.

El profeta Elies amb la seva pregària confiada i els seus gestos d'escalf retorna l'ànima al jove difunt. Això provoca la confiança de la mare en el profeta, que queda ratificat com a enviat del Senyor.

Jesús porta a plenitud l'Antic Testament. Si el profeta Elies revivifica el noi amb els gestos i la pregària, Jesús ressuscita el difunt amb la força de la seva paraula; el seu mot d'ordre resulta efectiu. Mentre el profeta prega Déu, l'únic que pot retornar a la vida un difunt, Jesús, en canvi, per la seva voluntat, expressada en l'ordre que dóna, és el qui ressuscita el jove.

La reacció de la gent resulta lògica. Una tal manifestació de poder diví provoca, alhora, l'esglai i la lloança. L'esglai perquè obre la porta a un poder totalment transcendent a les possibilitats humanes. La lloança perquè aquest poder apareix com a benèfic i salvador de les febles humanes.

El relat conclou amb una confessió de fe per part de la gent: Déu ha visitat el seu poble. La «visita de Déu» és una expressió de l'Antic Testament per significar la decisió de salvar el poble en una situació difícil: així, Déu visita el poble esclau a l'Egipte, i el visita igualment quan els enemics el mantenen subjugat, per tal de salvar-lo. En Jesús, Déu ha visitat i redimit el seu poble. D'aquesta manera, la profecia de Zacaries, el pare de Joan Baptista, s'ha acomplert (cf. Lc 1,68.78).

En Jesús se'ns fa present el Déu de la vida que vol que la humanitat sofrent s'aixequi de les seves nafres, i, per això, també nosaltres el lloem.

Jordi Latorre, SDB

AGENDA

Eucaristia a la Unitat Psiquiàtrica de Brians.

El proper 13 de juny, a les 11 h, el bisbe Agustí celebrarà la missa a la Unitat d'Hospitalització Psiquiàtrica Penitenciària de Catalunya, que forma part del Parc Sanitari Sant Joan de Déu. El motiu és el 10è aniversari de l'obertura d'aquesta unitat, que compta actualment amb 62 llits i suposa una millora significativa en l'atenció de les persones amb malaltia mental i que estan privades de llibertat per la comissió d'un delictes.

Ministeris de l'acollit i del lectorat.

El passat dimecres, 22 de maig, al Seminari Conciliar, van rebre de mans del cardenal Lluís Martínez Sistach els ministeris de lector i acòlit 6 seminaristes, entre els quals, Joan Pau Callejón, nou acòlit. Per altra part, el proper 14 de juny, a les 20 h, dos candidats al diaconat permanent rebran el ministeri del lectorat a la parròquia de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat. Es tracta d'Albert Manich i de Rafael Galofré.

Preestrena del documental en 3D «Jo crec».

15 de juny, 11.30 h, al cinema Comèdia de Barcelona, (Pg. de Gràcia cantonada Gran Via). Aquest documental, mostra la bellesa de la fe i convida a l'encontre personal amb Jesucrist. Hi haurà una taula de presentació moderada pel periodista Francesc Rosaura, director de *Signes dels Temps*. Preus entrades: 6 € adult / 4 € jubilat i menors / famílies nombroses a partir del 2n fill gratis. Per a més informació: info@jocrec.net, t. 600 697 222.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

El treball no és una mercaderia. Aquesta expressió del bisbe Agustí resumeix bé el que va ser la taula rodona del passat 22 de maig a Martorell amb el títol: «Crisi i ocupació: Hi ha oportunitats?». Hi participaren Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu, Rafael Allepuz, professor d'Economia a la Universitat de Lleida, Toni Mora, secretari general de CCOO al Baix Llobregat i Lluís Amat, regidor de promoció econòmica de l'Ajuntament de Martorell. Tots els ponents posaren en relleu que a banda de l'atur, els treballadors viuen una molt baixa qualitat de l'ocupació i una desprotecció que suposa la retallada de prestacions socials bàsiques. S'insistí en la necessitat d'incrementar la formació dels treballadors i d'obtenir recursos per a la creació d'ocupació.

Iniciativa ciutadana «Un de nosaltres».

«One of us» (un de nosaltres) és una campanya encaminada a promoure una recollida de signatures a favor de la proposta al Parlament Europeu de no destinar diners públics de la Unió a l'experimentació amb embrions humans i la seva manipulació. Tot i no ser una campanya institucional i amb el vistiplau del bisbe Agustí, s'està recolzant la iniciativa des de la Delegació de Família i Vida, que proposa concentrar l'esforç informatiu i la recollida de signatures en el proper cap de setmana 15 i 16 de

juny. Més informació a www.unodeno-sotros.eu i www.onofus.eu.

ALTRES DIÒCESIS

Jocs florals de l'Acadèmia Mariana de Lleida.

La Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica-Mariana de Lleida és una de les institucions locals més antigues, fundada l'any 1862. La seva finalitat és la d'honorar la Mare de Déu i aprofundir i estendre el coneixement de les seves excel·lències i glòries mitjançant la literatura i les belles arts i per això, des de la seva fundació organitza cada any un cer-

tamen literari marità, amb diferents categories. Les bases completes es poden consultar a www.bisbatlleida.org.

ESPIRITUALITAT

Exercicis espirituals d'estiu per a joves.

16-21 d'agost, a Gisclareny. Organitzats per la Delegació diocesana de Pastoral de Joventut per a joves majors de 18 anys, amb el lema: «Sóc a la porta i truco!». Inscripcions fins al 19 de juliol. Per a més informació: joventut@bisbatsantfeliu.cat, tel. 660 718 792.

Exercicis espirituals per a preveres.

26-30 d'agost, al santuari del Miracle. Els predicarà el P. Xavier Poch, monjo de Montserrat. Organitza la coordinadora de grups de Revisió de Vida, obert a tots els preveres. Per a més informació: exercicisalmiracle@gmail.com.

FORMACIÓ

XIII Jornades Interdiocesanes de Catequesi i Jornada Mundial del Catequista.

De l'1 al 3 de juliol, al Seminari Conciliar de Barcelona, tindran lloc les jornades organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi, amb el lema «L'alegria de creure i de comunicar la fe». D'altra banda, el SIC organitza també un pelegrinatge a Roma per participar a la Jornada Mundial del Catequista, del 27 al 29 de setembre. Per a més informació d'aquestes iniciatives: catequesi@bisbatsantfeliu.cat o secretaria@sicb.e.telefonica.net.

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: Raïssa i Jacques Maritain - Léon Bloy (2)

Dónde está Dios, dónde está el ser humano, son dos preguntas que constituyen dos caras de una única cuestión fundamental: ¿cuál es la verdad de la vida? A veces esta cuestión sobreviene con la violencia de un bofetón en la cara, tras constatar un hecho que signifique inhumanidad, degradación, injusticia, sufrimiento, crisis del ser humano. Pero en realidad todos nos la hemos de plantear hoy, para llegar a creer o para tener una fe lúcida, capaz de responder a las interpelaciones de la increencia. La experiencia de Raïssa y Jacques Maritain nos dice que es un buen camino llegar a sentir el límite de la humanidad, lo que «da de sí el ser humano».

Raïssa es una joven que se ve como estudiante solitaria en medio de la Universidad de la Sorbona. Su soledad no es debida sólo a su falta de comunicación con sus compañeros, sino también a que sus profesores de ciencias y la enseñanza que recibe, contra lo que ella esperaba, no dan respuesta a sus grandes preguntas. Así escribe en su carta «En busca de lo absoluto»:

«Yo sólo busco verdaderamente aquello de que tengo necesidad para justificar la existencia, lo que parece necesario para que la vida no sea una cosa absurda y cruel. Tengo necesidad de la alegría de la inteligencia, de la luz de la certidumbre, de una regla de vida fundada en la verdad sin defecto.»

Su encuentro con Jacques Maritain significó para ella una bocanada de aire fresco, una ventana abierta al mundo.

Él la buscó para invitarle a participar en una campaña de protesta por la represión que habían sufrido unos estudiantes socialistas en Rusia. Fue el inicio de una relación decisiva para ambos: un camino de búsqueda en pareja, sazónada por el afecto y la inteligencia, motivada por las mismas inquietudes. «Por primera vez podía hablar de mí misma», «por primera vez encontré alguien en quien confiar», dirá ella.

Aunque Jacques ya era licenciado en filosofía, seguía también los estudios de ciencias biológicas. El camino que anduvieron juntos, sin embargo, atravesó momentos de profunda oscuridad, soportada únicamente gracias al amor que les sostenía «vivos».

En efecto, un mediodía de verano se ven repasando y haciendo balance de los años transcurridos en los estudios, constatando el escepticismo que contagiaba el ambiente de la Universidad, observando la situación por la que atravesaba el mundo y el destino de tantas personas justas e inocentes... Y comienzan a sentir, según sus propias palabras:

«Una profunda decepción del alma que siente el engaño de haber tenido fe en la humanidad, de haber creído en la fuerza triunfan-

te de la verdad y de la justicia, de la bondad y de la piedad, de todo lo que sabemos que es el bien.»

Jacques sobre todo conservaba a veces una cierta ilusión en que valía la pena todavía luchar por los pobres. Y ambos aceptaban llevar el sufrimiento «con dignidad». Pero lo que no podían soportar era que ese sufrimiento, propio y ajeno, fuera absurdo, que todo significara una comedia vacía, «un teatro de lágrimas y de sangre». Para ser vivida, la vida necesitaba una justificación.

Estaban decididos a ser consecuentes hasta el final. Si seguían adelante, era porque algo les empujaba a dar un crédito a la vida, un crédito ciego y osado.

Formalizaron su compromiso matrimonial en medio de un silencio cómplice y elocuente: habían llegado a una comunión tal que ninguno de los dos se entendía ya sin el otro.

El destino aún les tenía preparada una dura prueba. Raïssa estuvo a las puertas de la muerte, salvada en el último momento, víctima de una infección de garganta, que le impedía respirar. Dirá que estaba dispuesta a morir «como un pájaro», en silencio, sin protestas ni remordimientos. Al fin y al cabo, ¿qué valor tenía su existencia?

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat